

Izzināt to, kas slēpjas nošu tekstā

Latviešu soprāns Kristīne Opolais par sevi kā dziedošu aktrisi, par sadarbību ar režisoriem un diriģentiem, par grūtībām ar Mocartu un par baudu dziedāt Pučīni.

Ekeharda Plutas [Ekkehard Pluta] saruna ar mākslinieci Rīgā, dienu pēc *Jevgeņija Oņegina* pirmizrādes.

Opolais kundze, Jūs esat dziedājusi Tatjanas lomu jau iepriekšējā *Jevgeņija Oņegina* iestudējumā. Ar ko tie atšķiras?

Atšķirības ir galvenokārt lomas izjūtā. Iepriekšējais iestudējums, kurā piedalījies apmēram pirms septiņiem gadiem, nebija tik moderns, īstenībā tas bija diezgan konvencionāls. Toreiz pārsvarā koncentrējos uz vokālo partiju, tagad priekšplānā bija Tatjanas tēls, viņas dziļā personība. Viņai nav nekā kopīga ar ģimeni. Viņas raksturā ir daudz krāsu. Iespēja atklāt šīs krāsas, parādīt tēla izmaiņas – līnijā no sākuma, cauri vēstules ainai un līdz pat pēdējam cēlienam, kurā Tatjana ir kļuvusi par spēcīgu sievieti, atveidot to visu spēlē – man ārkārtīgi palīdzēja dziedāšanas procesā.

Jūsu Tatjana šajā jaunajā iestudējumā ir ļoti introverta, nepavisam ne romantiska, pat nedaudz slimīga...

Jā, viņa iekšēji noslēdzas pret ārpasauli, pret ģimeni. Savas jūtas viņa spēj izrādīt tikai tad, kad ir vienatnē. Milzīgā gulta, kurā varone gulšņā ar savu klēpj datoru, ir viņas pasaule.

Un kas notiek pēdējā ainā: vai Tatjana vēl arvien mīl Oņeginu?

Jā, viņa joprojām mīl. Lai gan iespējams, ka viņa drīzāk mīl atmiņas par šo mīlestību. Jo dažkārt atmiņas ir spēcīgākas nekā realitāte. Sapņi un ilūzijas mūsu dzīvē ir realitāte, kas nevar tikt vienkārši ignorēta.

Kāda ir Jūsu sadarbība ar režisoru un intendantu Andreju Žagaru?

Lieliska. Andrejs ir pats labākais intendants pasaulē. Viņa vadītajā teātrī var justies kā mājās. Es ļoti cienu viņu kā režisoru. Pat vismazākās lomiņas izstrādei tiek pievērsta uzmanība, ikviens kora mākslinieks saņem individualizētu lomas zīmējumu. Andrejs ir labs aktieris, tādēļ dziedātājos viņš attīsta aktieriskās kvalitātes. Tas nebūt nav tik vienkārši dažiem solistiem, kuri galvenokārt grib parādīt tikai savu balsi. Ar aktierspēles spējām ir tā: vai nu tādas ir – vai arī nav dotas. Andrejs man bija pirmais skolotājs, kurš iemācīja, kādā veidā es varu brīvi un nesamāksloti kustēties uz skatuves. Esmu pārlicināta, ka publika to ievēro un novērtē.

[..]

Vai Jūs mēģinājumos piedāvājat arī savas idejas – vai arī darāt tikai to, ko Jums liek darīt?

Darbs ar režisoriem ne vienmēr funkcionē vienlīdz labi. Ar Andreju ir vienkārši. Es iepazīstu viņa redzējumu, izsaku arī savas idejas – un tad mēs atrodam kopsaucēju. Man ir ļoti svarīgi būt kopā ar labu režisoru, ar kuru man ir laba saprašanās. Tā tas bija arī *Nāras* iestudējumā Minhenē ar Martinu Kušeju. Man ir svarīgi būt labās attiecībās ar režisoru, svarīgi attīstīt lomu sistēmiski. Tas palīdz dziedāt, ļauj atrast lomas tēla nokrāsas. Kad mēs, dziedātāji, iestudējam lomu, sākotnēji redzam vienīgi notis, kuras komponists sarakstījis. Bet ir arī kaut kas tāds, kas meklējams *starp notīm*, kaut kas tāds, kas var tikt iepazīts tikai soli pa solim, un labs režisors šajā procesā spēj būtiski palīdzēt.

[..]